

Geronimo Stilton

REIS NAAR HET
MIDDELPUNT VAN
DE AARDE

REIS NAAR HET MIDDELPUNT VAN DE AARDE

Lieve knaagdiervriend,

Mijn passie voor literatuur begon heel lang geleden. Als kind bracht ik al uren door met het lezen van prachtige boeken, waarin ik fantastische avonturen beleefde en verre en mysterieuze oorden leerde kennen. Lezen zet je verbeelding aan het werk, echt waar!

Al dat leesplezier wil ik graag met je delen door enkele van mijn favoriete meesterwerken uit de literatuur na te vertellen.

Dit spannende avontuur gaat over professor Otto Lidenbrock. Nieuwsgierig en avontuurlijk als hij is, gaat hij regelmatig op zoek naar verborgen schatten en onbekende oorden. Op een dag vindt hij een oud boekje waar een stuk perkament uit valt. Er staat een tekst in runen op. De professor kan zich niet bedwingen: hij moet weten wat er staat. En dan vertrekt hij op de meest ongelooflijke reis die hij ooit in zijn leven zal maken ... naar het binnenste van de aarde!

Geronimo Stilton

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.

Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca S.p.A.

Alle rechten voorbehouden. De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.

Oorspronkelijke tekst van Jules Verne, vrij bewerkt door Geronimo Stilton

Oorspronkelijke titel: Viaggio al centro della terra

Omslag: Flavio Ferron

Graphics: Silvia Bovo en Daria Colombo

Illustraties: Ivan Bigarella en Edwyn Nori

Redactie: Margherita Banal / Atlantyca S.p.A., Sarah Rossi, Patrizia Puricelli, Ilaria Stradiotti, Maria Ballarotti (tekst) en Roberta Bianchi (illustraties)

Vertaling: Dorette Zwaans

Naar een idee van: Elisabetta Dami

© 2016 Edizioni Piemme S.p.A, Palazzo Mondadori, Via Mondadori 1,
20090 Segrate, Italië

© Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, Via Leopardi 8, 20125 Milaan, Italië
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

© 2018 – Nederlandstalige uitgave: bv De Wakkere Muis, Amsterdam
ISBN 978 90 8592 455 5 NUR 282/283

www.wakkeremuis.nl

www.geronimostilton.com

Verspreiding in België: Baeckens Books nv, Uitgeverij Bakermat, Mechelen

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is de favoriete kaas van Geronimo Stilton. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheese Makers' Association. Wil je meer informatie, ga dan naar www.stiltoncheese.com

Niets uit deze uitgave mag volledig of gedeeltelijk worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, inclusief fotokopiëren en klank- of beeldopnames of via informatieopslag, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezer,

Mijn naam is Axel Lidenbrock.

*In dit dagboek schrijf ik over de
wonderbaarlijke reis die ik met mijn
oom, professor Otto Lidenbrock, heb
gemaakt. Dat was in het jaar 1863.*

*Niet alleen de reis was spectaculair,
ons hele avontuur was dat. Ik ga het
precies vertellen zoals het gebeurd
is, inclusief alle vondsten die we
deden, alle wonderlijke plekken waar
we terechtkwamen en de bizarre dieren
die we zagen in ... het binnenste van
de aarde.*

PROFESSOR OTTO LIDENBROCK

 Het is 24 mei 1863. Mijn oom, Otto Lidenbrock, geoloog en professor in de mineralogie, **STOOF** ons huis aan de Königstrasse 19 in Hamburg binnen.

Ik dacht dat hij hard gerend had, want hij was buiten adem. Zijn haren zaten in de war en het **zweet** stond op zijn kop.

Onze **KOKKIN**, Marta, schrok toen ze hem zag. ‘O, help! De professor is al thuis!’ riep ze. ‘Het eten is nog helemaal niet klaar. Ik wist niet dat het al zo laat was.’

‘Het is niet laat, oom Otto is vroeg’, stelde ik

haar **gerust**. Ik begreep Marta's **reactie** echter wel, want mijn oom was behalve heel slim ook nogal **streng**. En als hij tussen de middag thuiskwam van zijn werk wilde hij dat de tafel gedekt was. Hij wilde de **GEUR** van lekker eten bij binnenkomst kunnen opsnuiven. Daar was geen discussie over mogelijk.

We woonden met z'n vieren in het huis: mijn oom, professor Lidenbrock dus, ik, Axel Lidenbrock, Marta de kokkin en een **leerlinge** van mijn oom, Gräuben. Ze woonde niet in de buurt van Hamburg en oom Otto had haar een **kamer** aangeboden voor de tijd dat ze in Hamburg studeerde; een geluk voor mij, want ze was heel aardig en slim en ze zag er ook nog eens leuk uit. Ik had een

ZWAK voor haar, en zij voor mij.

Marta had zich dit keer voor niets druk gemaakt, want oom Otto repte met geen woord over het middag-

eten. Hij ging direct op de bank zitten en haalde een **b o e k k i e** uit zijn tas dat hij met een ingespannen blik doorbladerde. Ik kende die uitdrukking op zijn snuit wel.

Die betekende dat hij iets **BELANGRIJKS** ontdekt had, dat hij zo dadelijk wel haarfijn aan mij zou willen uitleggen.

Omdat ik helemaal geen **zIN** had in een geschiedenisles, zei ik: ‘Goh, oom, wat ben je vroeg. Ik zie aan je snuit dat je ergens heel druk mee bezig bent. Ik ga wel naar mijn kamer.’

‘Nee, nee, Axel’, zei hij **DIRECT**. ‘Loop maar even mee naar mijn kantoor. Dit moet jij ook zien.’

Ik **zuchtte**. Ik zat niet te wachten op een van zijn lange preken, al wist ik natuurlijk wel dat het een voorrecht was om bij zo’n beroemde professor te wonen. Eronderuit komen ging niet en dus liep ik mee naar mijn ooms studeerkamer. Zoals altijd was het er een chaos.

Zijn bureau was **bedolven** onder boeken en aantekeningen. De mineralen die hij verzamelde lagen werkelijk **overal** en ook zijn instrumenten lagen verspreid door de kamer.

Oom Otto was in zijn leunstoel gaan zitten en las in het boekje. Hij was een **STERKE** knager met een opgewekte blik in zijn ogen

en een dikke bos rood haar. Hij leek totaal niet op de meeste geleerden, die mager en bleekjes waren en wallen onder hun ogen hadden.

Oom Otto zag er veel jonger uit dan zijn vijftig jaren. Dat kwam doordat hij ook vaak niet met

zijn snuit in de boeken zat. Hij trok

er namelijk graag op **UIT** om

verborgen schatten te zoeken. Zijn

sieren waren minstens zo goed getraind als zijn hersenen.

Oom Otto **KEEK** op. ‘Dit geloof je niet,

Axel. Wat ik hier gevonden heb ... Het is echt ongelooflijk. Geweldig. Buitengewoon!’

Ik wierp een blik op het boekje.

Het was een oud, vergeeld ding. De pagina’s verpulverden haast als je er alleen al naar keek.

Wat kon daar voor speciaals in staan?